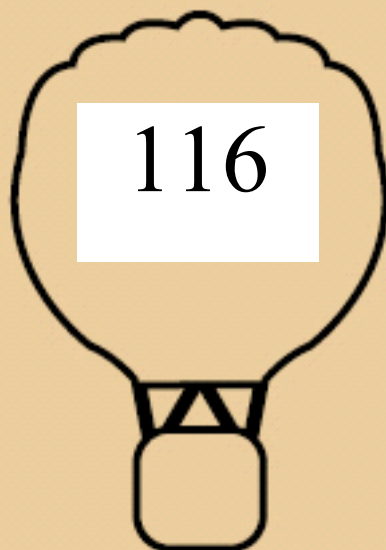

116

LO GRINHON

La Gazeta dau Vivarés d'en Naut

SOMARI

Bonas fèstas e bon an-Au Mas de Tença, omatge au Joan-Ives Rideau : Véronique Degoul Pochelon-Chalendas e los dos sapins : Marcela Pion-Roux-Istoara d'un chin : G. de Maupassant (reviraa Gérard Betton)-L'Aret : Patric Cròs-Per Rire, Lo Pritz : Mirelha Thoué-Adieu l'André : Philippe Duclaux-Novèlas...Informacions-Coisina, Lo Bulhit : Marie-Hélène

Bonas fèstas de Chalendas e que 2023 nos fase joi !

Daube aqueste darrèir Grinhon de l'an vos sovetem de bonas festas de Chalendas e per assurat lo bon An per 2023.

Veiquià un pauc de lectura en linga nòstra per queste temps de Chalendas. E mai las mauvèssas novèlas : qu'avem perdut un amic, André Viale, veire l'article de Philippe en paja 10. Au Mas de Tença an rendut un omatge au J.Y. Rideau e nos bailan d'informacions. Grand mercí a Veronica (paja 3). Puc la Marcela baila un conte per Chalendas. Coma lo freid nos ten au caire dau fuòc, Gerard vos presenta un conte de Maupassant virat dins nòstre occitan. Patric aima joar daube los mots e Mirelha a apromptat son istoara (paja 9). E per achabar la receta de Marie-Hélène.

Volem mai vos faire profiter daus corrièrs de nòstres correspondents. Anètz veire qu'avem mesma de letras (mail) d'America.

La Marcela aqueste estiu...

Bonjorn, daube la cholor me teno a l'ombra,

alòrs ai escrit una istoara per Lo Grinhon.

Pendent dos ans de covid n'i aviá gaire agut de mariatges e aqueste an n'i a agut tres còps mai. Aquò m'a donat l'idèia d'escire una istoara : « La barrièra »

Espèro qu'avètz passat un bon estiu. Vos mando mas melhoras amistats a tots.

(Maleirosament poirem pas passar l'istoara de la Marcela dins aqueste numèro que lo Grinhon manca encara de plaça)

Puei l'ivern arriba :

Bonjorn a tots. Ai encara trovat una istoara per Lo Grinhon, aquò farà benlèu ben per Chalendas. Vos soèto de passar un bon ivern, bien acaçats dins vòstras cuvertas, daube una boneta sus la tèsta e una brica chauda aus pés ! Amistats e bonas chalendas a tots.

Lo Pèire : Me regale totjorn de legir Lo Grinhon d'un cap a l'autre. E siái urós de veire de plumas novèlas. L'occitan viu-ailàs-mai per l'escrich que per l'orau.

Ara que siái dins una bòria, parle un pauc cada jorn embe lo viticultor, subretot dau temps qu'a fach, o que-benlèu-farà, puslèu que de filosofia ! Ai fach un petit tèxte sus las castanhas. N'i a d'autres de prevists...

Ryan : mel dau 24/10/22

Adiussiatz ! Espero que tot vai bien ès vosautres.

Ai bien rebut la novèla edicion dau Grinhon ! Siau totjorn estrambordat de ne'n trovar un dins lo corrièr.

L'autona es franc bèla aquesta anaa aici

Seure paja 8

LO GRINHON

es la revua de l'associacion occitana
PARLAREM EN VIVARÉS
D'ès Anonai.

Es mandaa a tots los aderents.
Per la recèure, mandar
12 € per una persona
15€ per un coble a :

LO GRINHON (G. Betton)
La petita Comba
27 rua Marcel Bruyère
07100 ANONAI

Faire lo chec a l'òrdre de
PARLAREM EN VIVARÉS.
Los abonaments partan dau n° de Prima
e s'achaban daube lo n° d'Ivèrn

Equipa tecnica, expedicion : M. & JL
Thoué, R.Chanal, U. Betton
Tresorier : J.L.Fourel Maqueta : Quentin
Garnier
Direccion : G.Betton

Per retrovar lo Grinhon e Parlarem sus internet

BARTAVEL

<http://www.bartavel.com/>

*BARTAVEL : una mina d'informacions sus la linga dau
Vivarés de naut .(resp. Patric Cròs)*

Redaccion: (per lo n°116) Véronique Degoul-Pochelon, Marcela Pion-Roux, Gerard Betton, Patric Cròs, Mirelha Thoué, Philippe Duclaux, Marie-Hélène

Chalendas e los dos sapins

La maire dau petit Loís èra malauta e èran tant paures, que l'enfant saviá pas coma faire una estrena a sa maire per Chalendas. Alòrs anèt copar de petits sapins dins la montanha per essaïar de los vendre a la vila.

Mas los vilatons n'avián dejà achetat ; ne'n vouguèran gis. Restava plus qu'au Loís de s'entornar vès sa maire.

Veiquià qu'en passant davant una maison auviguèt de monde que chantavan de cantiques. Pichèt a la pòrta per essaïar de vendre sos sapins. L'òme que venguèt dubrir èra jardinièr, aviá dejà un grand sapin e n'aviá vendut dins tota la vila. Avia pas besonh de sos petits sapins.

L'enfant se botèt a plorar, si fòrt que lo jardinièr ne'n fuguèt esnoiat, aquò i faguèt regret. Achetèt tots los sapins, le doble de lhur pritz, puei invitèt Loís a sa taula onte i aviá plen de bonas veiaas per chalendas. Loís aguèt quantitat d'estrenas per ilo e per sa maire. Se'n tornèt eürós.

Le jardinièr que saviá que faire d'aqueles petits sapins anèt los planter dins la nèu de chasque latz de la pòrta de la glhèisa. Au matin de Chalendas, los fideles que sortian de la glhèisa fuguèran esblausits de veire dos grands sapins tant nauts que lo clochièr, las branchas èran plenas d'estialas que pelhonavan e d'ausèus que chantavan.

Lo jardinièr faguèt donar de soenh a la maire e aprenguèt lo mestier a Loís.

Dins quauques temps, per Chalendas, Loís anirà vendre de petits sapins dins tota la vila.

Marcela P.R.
(le 12/11/2022)

Istoara d'un chin

Maupassant

Tots los jornaus respondèron darrèrament a la demanda de la Societat protectriça daus animaues que vòu fondar un Asili per las bèstias. Aquò seriá una sòrta d'ospici, e un refugi ont los paures chins sens mèstre trovarián la nurritura e lo cuvèrt, en plaça de l'estranglha-chin, lo nos corrent, reservat per l'administracion.

Los jornaus, sus aquò, rapelèran la fidelitat de las bèstias, lhur intelligéncia, lhur devoament. Citèran de moment estonant de sagacitat. Vòlo de mon costat racontar l'istoara d'un chin perdut, mas d'un chin tot ordinari, pas genti, mau fotut. Aquesta istoara tota simpla es completament veritable.

A l'entorn de París, en bòrd de Sèina, viu una familha de riches borgés. An una genta maison, eleganta, grand jardin, chavaus e veituras, e de nombrós vaslets. Lo cochièr s'apèla François. Qu'es un garçon de la campanha, solament a meitat desgordit, tant se pet lorse, espés, motut mas bon garçon.

Coma s'entornava un vèspre a cò de sos mèstres, un chin se botèt a lo seure. Se n'aperceguèt pas de seguida, mas, testaruá, la bèstia marchava sus sos talons e quò lo faguèt se revirar bientueit. Avisèt si coneissiá aqueste chin : mas que non, l'aviá jamai vegut.

Qu'èra una china, afrosament maigra, daube de grandas possas que pendolavan. Trotinava detrès l'òme, lamentable e abraminaa, la coá sarraa entre sas pautas, las avelhas apejaas contra la tèsta ; e quora s'arrestava, iela s'arrestava, tornant partir coma ielo.

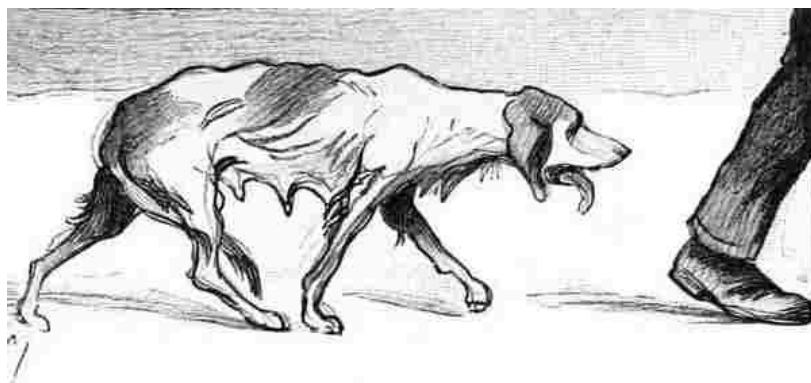
Vouguèt faire filar aquel esqueleta de bèstia e bramèt : « Fila, fila mas ! Ussi, ossi ! » S'escartèt de dos o tres pas e se plantèt sus son detrès, apeitava ; puei coma lo cochèir se tornèt botar en marcha, tornèt partir darrèr ielo.

Faguèt mina de ramassar de pèiras. La bèstia se sauvèt un pauc mai luent,

estranglha-chin, nos
corrent : *noeud coulant*

lorse : *lourdaud*..gaire fin
motut : *obtus*

possas : *mamelles*
abraminaa : *affamée*
apejaas : *collées*

daube un grand balotament de sas possas flachas ; mas tornèt de seguida quand l'òme aguèt l'eschina viraa. Alòrs lo cochèir François la sonèt. La china s'aproxèt, crentosa, l'eschina plèiaa coma un cercle e totas sas còstas soslevant la pel. Carecèt aqueles òs ponchilhants e prenguèt en pietat aquesta misèra de bèstia : « Anem, vène ! » diguèt. De seguida boliquèt la coa, se sentiá recepuá, adoptaa, e en plaça de demorar dins las chambas dau mèstre qu'aviá chausit, comencèt a córrer davant ielo.

L'installèt sus la palha de l'estrable, puei correnguèt a la coisina chercher de pan. Quand aguèt minjat tot son saule, s'endurmiguèt, cojaa en rund.

Lo lendeman, los mèstres, avisats per lo cochèir, vouguèran bien que gardèsse l'animau. Pasmens l'existença d'aquesta bèstia dins la maison devenguèt vite una causa de socits permanents. D'assurat èra la mens vergonhosa de las chinas ; d'un bot de l'an, l'autre, tots los chins corratiers venguèron trainar a sa maison. Virolhavan sus la rota, davant la pòrta, se faufialavan per tots los pertús de la clausura boissonaa que clauturava lo jardin, devastavan las platabandas, tiravan las flors e li fasián de pertús, que ne'n biscava lo jardinèir. De jorn coma de nueit qu'èra de brames e de batalhas que ne'n fenissián pas.

Los mèstres trovavan josca dins l'eschalèir, quora de petits chins japaires, la coa borrua, de chins jaunes barrutlaires de charrèiras e d'escobilhas, quora de chin tèrra-nòva enòrmes daus peus frisats, de chins motons a mostachas, totas las sòrtas dau monde japaire.

La china que François aviá, sens malícia, apelaa *Cocote* (e meritava son nom), receviá tots los aumatges, e produsiá, daube una feconditat franc fenomenala, quantitat de petits chins de totas sòrtas. Tots los quatre mes, lo cochèir anava a la rivèira neiar una dimèia dotzena d'èstres grolhants, que piaulavan dejà e semblavan de crapauds.

Cocote, iura, èra devenguá enòrma. Tant èra estat maigra, tant èra bodaruá, sos son ventre gonfle trainavan totjorn sas lònjas possas brandantas. Avia engraissat tot d'un còp en quauques jorns ; et marchava a grand pena, las pautas escampaas, a la maniera daus gròs, gola badaa per bofar e aganiá quora s'èra permenaa dètz menutas.

D'íela, lo cochèir François disiá :

- D'assurat qu'es una bona bèstia, mas es, per ma fe, bien dereglaa.

Lo jardinèir se planhiá tots los jorns. La coisinèira faguèt parièr. Trovava de chins sos son fornèu, sos las selas, dins lo pontil dau charbon ; e raubavan tot çò que trainava.

Lo mèstre comandèt a François de se desbarrassar de *Cocotte*. Lo vaslet desesperat plorèt, mas dopuguèt obeïr. Ofriguèt la china a tot lo monde. Dengun ne'n vouguèt. Essaièt de la perdre ; tornèt. Un voiatjaire de comèrci la botèt dins la mala de sa veitura per l'abandonar dins una vila eslonhaa. La china tornèt trovar son chamin e dembada

possas flachas : *mamelles flasques*

òs ponchilhants : *os sail-lants*

virolhavan : *rodaient*

clausura boissonaa : *baie vive*

chins japaires : *roquets*

chins motons : *caniches*

bodaruá : *obèse*
brandantas : *ballottantes*

aganiá : *exténuée*

pontil : *soupenne*

sa bòlha que trainava, sens minjar benlèu, dins un jorn, s'entornèt ; e rintrèt tot bèlament se jaire dins son estrable.

bòlha : *bedaine*

Aquesta feis lo mèstre se fachèt, faguèt venir François e li diguèt sa colèra :

- Si fotètz pas aquesta bèstia a l'aiga avant deman, ieu vos fote a la pòrta, avètz ben comprés !

L'òme fuguèt franc maleirós, amava tant *Cocotte*. Tornèt montar dins sa chambra, s'assetèt sus sa coja, faguèt sa mala per partir. Puei, brot-jèt qu'una novèla plaça seriá pas possibla a trovar, que dengun vouldriá de ielo tant que trainariá sus sos talons aquesta china qu'un regiment de chins seguíá totjorn. Chaliá doncas se'n desbarrassar. La poviá pas plaçar ; la poviá pas pèdre ; la rivèira èra lo sol moien. Alòrs pensèt de bailar vint sòus a quauqu'un per aquela execucion. Mas a-n-aquesta idèia se sentiguèt mau ; pensèt qu'un autre benlèu la fariá sufrir, la batriá en rota, li rendriá ben penables los darrèrs moments, li laissariá comprendre que l'òm voliá la tuar, que compreniá tot aquela bèstia ! Se decidèt doncas per faire la veiaa ielo-mesme.

Durmiguèt pas. A la pica dau jorn èra levat e arrapant una solida còrda anèt cherchar *Cocotte*. Iela, se levèt tot bèlament, se secoèt, s'estirèt e venguèt faire fèsta a son mèstre.

A la pica dau jorn : *dès l'aube*

Alòrs s'assetèt, la prenguèt sus sos janolhs, la caressèt de temps, l'embrassèt sus lo morre. Puei se levèt e diguèt :

- Vène

E iela, brandilhèt la coa, compreniá qu'anavan sortir.

Arrivèran sus la riva e chausiguèt un endreit onde l'aiga semblava prigonda.

Estachèt alara la còrda au coal de la bèstia puei ramassèt una gròssa pèira qu'estachèt de l'autre latz. Après quò, prenguèt sa china dins sos braç e la potonèt fòrt coma per una persona que l'òm vai quitar. La teniá sarraa sus sa peitrina, la crossava, iela, se laissava faire, rena de contentament.

crossava : *berçait*

Dèt看 còp la vouguèt lançar ; a chasca feis la fòrça li manquèt. Mas tot d'un còp se decidèt e de totas sas fòrças la balancèt lo mai luent possible. Demorèt sus l'aiga una segonda, batalhèt, essayèt de najar coma quand l'òm la banhavan : mas la pèira la tirèt vès lo fons ; aguèt un regard ansiós ; e sa tèsta desapareisseguèt la promèira dau temps que sas pautas de darrèr sortián de l'aiga e bolicavan encara. Puei quauquas bullas d'aire venguèron en superfície. François creiá veire sa china se tòrcer dins la fanja dau fluví.

D'un pauc mai tombava simple e, un mes de temps, fuguèt malaute trevat per lo sovenir de *Cocotte* qu'auvissiá tot lo temps japar.

tombava simple : *devenait idiot*

L'aviá neiaa vès la fin d'avril. Reprenguèt mas sa tranquillitat long-temps après. A la fin i pensava plus gaire, quora, vès lo meitan de

trevat : *hanté*

junh, sos mèstres se'n anèran e l'emmenèran aus environs de Rouen onte anavan passar l'estiu.

Un matin, que la cholor pichava, François sortiguèt per se banhar dins la Sèina. Coma anava rintrar dins l'aiga, una mauvèsa odor l'arrestèt, quò sentiá coma la charonha, avisèt alentorn e n'aperceguèt una dins de canas. Un còrs de chin en putrefaccion. S'aprechèt, estonat per la color daus piaus. Una còrda purriá sarrava encara lo coal. Qu'èra sa china, *Cocotte*, portaa per lo corrent a seissanta lègas de París.

canas : *roseaux*

seissanta legas : *soixante lieux*

eslaiat : *effaré*

estravirat : *bouleversé*

aparicion venjaira : *apparition vengeresse*

Demorava plantat, d'aiga josca aus janolhs, eslaiat, estravirat coma davant un miracle, en fàcia d'una aparicion venjaira. Se tornèt abilhar de suite e franc perdut, espaurit, se botèt a marchar a l'azard, la tèsta perduá. Tot lo jorn barrunlèt per pesselèiras coma aquò e lo vèspre vengut demandèt sa rota que tornava plus trovar.

Dempuei, jamai tochèt pas pus un chin.

Aquesta istoiara a mas qu'un merite : es veritabla, completamente verèia. Sens la rencontra estonanta dau chin mòrt, après sèis setmanas e a seissanta lègas de distança l'auriau pas remarcaa, d'assurat ; per çò que, quant ne'n veiem, tots los jorns, d'aquelas pauras bèstias sens abric !

Si lo project de la Societat protectriça daus animaues capita, rencontrarem benlèu pas tant d'aquelles cadavres daube quatre pautas calats sus las rivas dau fluvi.

Guy de Maupassant

(*Reviraa Gerard Betton*)

Histoire d'un chien fut publié dans « Le Gaulois » du 2 juin 1881.

Ce conte sera remanié pour devenir *Mademoiselle Cocotte*, il paraîtra dans « Gil Blas » le 20 mars 1883.

Dans la seconde version le cocher devient fou et finit dans un asile d'aliénés.

La Société Protectrice des Animaux fut créée en 1845.

suita de la paja 2

dins l'Ohio ! Coma las fuèlhas an chamjat m'estona. Quo me mancava pendent lo sejoir en França.

Penso encara de far una novèla cronica per lo jornal de l'ivern. Siem en trin de far una eleccion aici, e la França ne'n a agut la primavera passaa, adoncas benlèu pòio escrire quauqua veiaa sobre 'quò. Era dificile aquestes darriers temps daube tots mos devers.

Siau totjorn dedicat a l'occitan ! Aquesta setmana, essaio de legir quauquas pajas d'un liure en occitan vivaroaupenc. Es un liure de contes dromencs. L'ai achaptat quand èro en Europa aqueste estiu. Gaito mai l'emission *Trotet*,

en Lengadocian qu'ai achaptaa daube lo liure.

Defòra d'aquò, ai recebut una qualificacion per èsser interprete medicau de francés/anglés, adoncas chercho un trabalh dins lo sector.

Encuei, festejem mon aniversari ès l'Albatross, un restaurant francés aici a Cleveland ! Creiretz pas çò que trobavo : un vin de l'Ardescha!!! L'ai comandat, evidament. Un gost de mon autre "cò de ieu" me fasiá forçament plaisir.

Espero de vos veire bientost!

Josca mai,

Vòstre amic. **Ryan**

Veire las Novèlas paja 10

L'aret

Lo Patric Cròs s'amusa e nos gala

L'aret Clama fai de publicitat
L'aret Flexion bròtja
L'aret Fòrma vai chamjar
L'aret Gla fai de mesuras
L'aret Gularitat vai plan plan
L'aret Nadanglatèrra a bien viuput
L'aret Publica nos apela
L'aret Bola fai la fèsta
L'aret Creacion es darrèir l'escòla
L'aret Chercha trova ren
L'aret Ban baila de lunetas a l'aret Tina
L'aret Neta minja de poms
L'aret Nadelasnèus es liberat, delivrat
L'aret Scossa es apelat
L'aret Sistança es dins lo maquís
L'aret Spiracion a la possuá
L'aret Vòlta rena e l'aret Volucion va tot faire petar
L'aret Paraa es dins lo jardin
L'aret Animacion dèrm
L'aret Tatedebeurequevasvenirfiaule a set

Per Rire daube Mirelha

Lo Pritz

Un paisan d'Ardecha vai vèire son veisin. Picha en la pòrta ; un gamen de 9-10 ans lhi la bada.

- Ton paire es aquí ?
- Non, monsur, es nat es Anonai.
- Ta maire es aquí ?
- Non, monsur, es naa es la vila daube mon paire.
- Ton fraire es aquí ?
- Non, monsur, es nat au *Boès dau Falhar* daube lo tractor.

L'òme resta plantat aquí en gongonant, en marmonant entre sas dents.

Lo gamin lhi dis : « Pòio vos aidar. Si avètz besonh de quaucam, savo onte son los otills, e si avètz quauqua veiaa a dire, farai la comession. »

- Bon, fai l'òme, mas vòlo veire ton paire, per çò que ton fraire a engrossat ma filha, la Suzie. »
- Ah !

Lo gamin refleichis tantsepè e lhi ditz :

- Ah òc ! Per aquò, vos fau veire mon paire. Savo que pren 40 euròs per lo jarri, 20 euròs per lo boç, mas per mon fraire, savo pas lo pritz.

Adieu l'André

André Vialette, quaten enfant de Henri Vialette et Marie Sassolas, es naissut au vilatge de Sant Safloriá-de-Maün en 1951, i a creissut. N'era una figura. Après aver estat factor ès Lion, es tornat en Ardecha, e a 'chabat sa carrièra ès Satilhau.

S'era establìt dins lo mitan dau vilatge de Sant-Safloriá, ambé Paulette Laffont, de Satilhau, mariat en 1978, e lors tres filhas, dins 'quela anciana escòla, un temps bastiment de l'AEP, associacion qu'áià présidat.

Bon marchaire, èra pas rare de lo croisar sus las rotas e los chamins, aviá mema fach lo pelerinatge de Compostèla. Dins sa joinessa aviá joat dins lo grop de teatre dau Nant e Malpertuis e èra demorat fidel aus amis per las vacances, lo Revelhon... A mai participat a la FEPRAC e a sas rencòtras.

A rendut bien de services, nombrós son aqueles qu'an apreciat sos presents de legumes dau jardin que s'ocupava apassionament. Amava lo jardinatge, las bolas (la longa o lionesa), las cartas e mai que tot las rencòtras, discutir, blagar, partèjar. Era benevòle es la maison de retraits de Satilhau pròche daus Anciens.

S'era investit dins la municipalitat de Sant-Safloriá, conselhier municipau de 1989 a 1995, puei maira de 1995 a 2001. S'es, après, consacrat au remontatge dau relòtge de la glèisa, en

faça es el, en prenent la relèva de son amic René Nicolas, e adorava faire visitar lo clochier ; quant de còps a montat aquelis eschalèrs ?

Aviá bien vougut escriure un article sus aquele vilatge qu'amava tant, dins lo Caièr de *Memòria d'Ardecha e Temps Present* (M.A.T.P.) consacrat a Sant-Safloriá en 2016. Le deviò entrevisitar per que partatge son saber sus l'istòria de

nòstra comuna. Malurosament 'quò se poirà pas faire.

Aquele estiu aviá participat aus dimars occitans ès Satilhau, èra urós de parlar e chantar dins la lenga nòstra. L'aviá pas eissublaa. Se deviá abonar au Grinhon, a pas agut lo temps de zo faire.

Trista novela sa disparicion. Nos a quitat a l'atge de 71 ans, après d'espròvas dificilas liaas au càncer, sens planhs. Condolèncas a son esposa Paulette, sas filhas Delphine, Annick e Claire, lurs conjunts, sos fraires et sòrs, beufraires et bèlasòrs, nebons e neças, e tots sos amis.

Adieusias André. T'eissublaarem pas.

Philippe Duclaux

Novèlas... Informacions...

Parlarem en Vivarés

Chantar :

Chantem la Corala de Parlarem fai sas repeticions tots los vendres matins a 10 h, Anonai, escòla de musica, escòla Malleval, intraa rua Levert. Represa : 6 de janvièr. *Daube Geneviève Largillier.*

Talhièr chançon transmission dau repertòri, chançons popularas, lo vendres de vespre, 17h30, *Maison des Associations, rue Henri Guironnet, Annonay.* Un vendres sus dos. Represa 6 de janvièr. *Daube Huguette Betton.*

Parlar, legir, escriure :

Cors d'occitan un mecres sus dos de 18h a 20h, ès Sant-Victor. *Daube Jean Dodet*

Autras novèlas

Un groupe de députés favorable aux langues régionales

Un groupe parlementaire « langues et cultures régionales » vient d'être constitué à l'Assemblée nationale. Il sera coprésidé par Paul Molac (Morbihan, LIOT) et Karine Le Bon (La Réunion, Nupes).

Un appel à enseigner en France les littératures régionales à l'école

Une pétition circule pour demander que les écrivains français qui écrivent ou ont écrit en langues régionales soient étudiés à l'école. Voir : <https://www.mesopinions.com/petition/art-culture/vraie-place-litteratures-langues-regionales->

Coisina

Lo Bulhit

Qu'èra, es nosautres, un plat de Pascas, lo bulhit, le plat que reconfortava après lo Caresma.

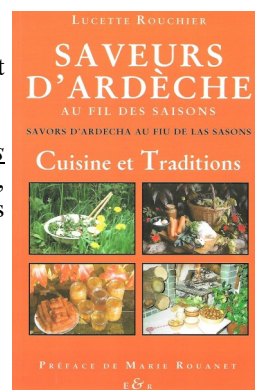
Mas d'aqueste an nòstra coisinèira, Maria-Elena a pensat nos presentar un bulhit per Chalendas. Coma vivem, un pauc, un temps de restriccions, que tot costa plus char, qu'es benlèu pas mau non plus de pensar au bulhit, e i a pas mielh per se reschaufar quand jala defòra e que devem mai baissar lo chaufatge !

Aquesta recèta es franc pas complica, mas si es simpla empacha pas d'èsser un plat gostós e que l'òm pòt faire durar dos, tres jorns dins la setmana.

(Si volètz aprigondir aquesta recèta fau pas esitar a avizar un pauc de pertot, l'internet es clafit de recètas, mas chau pas essublar qu'en francés apèlan còp : *pot au feu*.)

E mai sustot fau anar veire lo liure de Lucette Rouchier : Saveurs d'Ardèche au fil des saisons, Cuisine et Traditions, éditions E & R, Valence. Un liure a legir e tornar legir, l'òm achaba jamai, tant i a d'informacions sus la coisina d'aicí, la coisina d'au país nòstre e mai la tradicion, las costumas de tots los mes.

Qu'es Luceta que furniguèt las recètas dau Grinhon, d'ans e d'ans, josca au N°100.

Receta

Le Bouilli ardéchois

- 3 litres d'eau
 - 1 cuillerée à soupe de gros sel
 - 1,5 kg de plat de côtes de boeuf avec os
 - 500g de jarret de boeuf sans os
 - 1 os à moelle
 - 2 poireaux, 6 carottes, 6 navets, 6 belles pommes de terre
 - 1 branche de céleri, 1 bouquet garni, 1 oignon piqué de 4 clous de girofle
- Pour garder le goût des viandes trempez-les quand l'eau bout. Au bout d'une heure un quart, ajoutez les légumes et l'os à moelle et laissez cuire encore une heure et demie

Dressez viande et légumes ensemble. Présentez également le bouillon, à part, sans oublier le poivre. Un gamay, une syrah ou encore mieux un Saint-Joseph rouge sont parfaits pour accompagner ce plat.

Marie-Hélène

**“ANC, DE VIVARES, NON AC CLAM,
QU’OM ESTRAINZ AGUES SET
NI FAM NI FOS COCHAZ.”**

(Jamais, du Vivarais, il n’y eut
plainte qu’un étranger
eût soif ni faim, ni qu’il
y fût tourmenté.)

Peire de Vic

